

Türkiye'de politik bir davada sanık olarak yargılanan bir kişi, mahkemeye gelinceye kadar hangi aşamalardan geçer? Aşamalar kişiye göre biraz değişmekle birlikte genel süreç şöyledir:

1. Yakalanma ve poliste işkenceyle yapılan sorgu ve ifade alınması...
2. Tutuklanma
3. Savcının iddianameyi hazırlaması... İddianame poliste alınan ifade ve varsa başka kanıtlar esas alınarak hazırlanır.
4. Duruşmaların başlaması...

Sanık ya da sanıklar polis ifadelerini kabul etmezlerse, bu ifadeleri işkence altında verdiklerini söylerlerse, mahkeme bu ifadeleri kanıt olarak kabul etmez. Ek kanıtlar varsa, bu ek kanıtlarla polis ifadesini bütünleştirebilir, ama başka kanıt yoksa sadece polis ifadesi üzerinden ceza veremez.

Bu normal durumdur. Tabii buna uymayan hakimler de vardır. Hakimlerin işkenceyle alınan ifadeyi ne kadar dikkate alacakları politik ortama da bağlıdır. 12 Eylül ortamında bu ifadeleri daha fazla dikkate aldılar, 12 Eylül'den önce daha az dikkate alırlardı.

Mahkemenin nerede olduğu önemlidir. Mesela Diyarbakır ya da Adana'da iseniz işiniz zordur. Özellikle askeri mahkemeler polis ifadesini geçerli kabul ederler ve ona göre mahkumiyet verirler. Askeri Yargıtay da bu tür kararları genellikle bozmaz.

Ankara'da durum daha iyidir, en azından Adana ve Diyarbakır'daki kadar kötü değildir.

İstanbul ise genellikle en iyi yerdir.

İki tane örnekle anlattıklarımı somutlaştırayım:

Birinci Acilciler davasında, benim de içinde bulunduğum davada, polis ifadeleri dikkate alınmadı. İlk önce Ağır Ceza'da yargılandık, sonra İstanbul Sıkıyönetim Mahkemesi'nde... İkisinde de esas olan ifadeler dışındaki kanıtlardı. Bunlar arasında aleyhinize kanıt bulunamıyorsa, tahliye olurdu.

Örneğin Hilal ve Belma'nın örgüt üyeliğinden 15'er yıl almaları gerekirdi. Tahliye oldular.

İbrahim'in eyleme katılmaktan müebbet alması gerekirdi. O da tahliye oldu.

İlk iki kişiyi Isparta Ağır Ceza Mahkemesi, İbrahim'i İstanbul 1 Nolu Sıkıyönetim mahkemesi tahliye etti.

İkinci örnek, 1985 yılından... O sırada Türkiye Komünist Emek Partisi Kürdistan Özerk Örgütlenmesi (daha sonra Kürdistan Komünist Partisi olacaktır) büyük bir polis darbesi yedi. Çok sayıda üye ve aralarında MK üyesi olan kişiler de yakalandı.

Üyelerin çoğunluğu Diyarbakır ve çevresinde, iki MK üyesi ise İstanbul'da yakalanmışlardı.

Diyarbakır'dakiler bir bölümü politik savunma yaptı, durumları daha hafif olanlar ise normal ifade verdiler.

İstanbul'da yargılanan iki MK üyesi de politik savunma yaptı.

Öyle cezalar verildi ki, şaşarsınız:

Diyarbakır'da yargılanan örgüt üyeleri, İstanbul'da yargılanan MK üyelerinden daha fazla ceza aldılar.

Bu işin hiç bir mantığı yok aslında, ama böyle oldu.

İstanbul'dakiler onar yıl aldılar. Aslında KP yöneticisi olarak müebbet almaları gerekirdi. Kanıt gerek yok, mahkemede kabul ediyorlardı.

Diyarbakır'dakiler ise artık allah ne veriyse, 20 yıl ve üzerinde ceza aldılar.

Bu örneklerden şu sonucu çıkarabiliriz:

İster askeri isterse sivil mahkeme olsun, hiç bir zaman tek başına polis ifadesine dayanarak hüküm vermez. Başka kanıtlar arar.

Bu normal olan durumdur. Normal olmayan örnekler de az değildir, ama burjuva hukuk

kurallarına uyan ilkidir.

Başka kanıt yoksa sadece polis ifadesinden hareket edilmez. Bu ifade gerçek olarak kabul edilmez.

Bu kadar uzun bir girişi neden yaptım?

Efendim, ben okumuyorum ama okuyanlar söylüyorlar: Nebil'in adını taşıyan blogda, HDÖ iddianamesi yayınlanıyormuş. Arada galiba şu ya da bu kişinin polis ifadesi de varmış.

Bunlar gerçek diye, belge diye yayınlanıyorlar.

Olacak şey değil, ama olmuş!

Adama sormazlar mı? Kardeşim siz faşist misiniz? Askeri mahkemelerin bile normal olarak ciddiye almadığı şeyleri siz nasıl "gerçek" diye yayınlayabiliyorsunuz?

Objektif konumuzun Birinci Şube polislerinden hiç farkının kalmadığını göremiyor musunuz? Mihrac Ural için durumu anlamak mümkün... Kendisi de defalarca aynısını yapmış. Değişik arkadaşlar bu sitede yer alan yazılarıyla anlattılar.

Adil'i kaçııyorlar, işkence ve ölüm tehdidiyle yazılı açıklama alıyor, sonra da bu açıklamayı "bakın böyle demişti" diye kullanıyor.

Aynı şey 1988 yılında Paris'te İsa ve Cabir'e karşı yapılıyor. Kaçır, işkence yap, ifade al, sonra da bu ifadeyi gerçekmiş gibi, "bakın böyle demişti" diye kullan...

Bu davranış tarzının Birinci Şube polisinden hiç farkı bulunmuyor.

Mihrac Ural için anlamak mümkün... Kendisinin Türkiye'de iken MİT ile yakın bağı olmuş, Nebil Rahuma'yı iki kez yakalatmıştır. Suriye'de ve Paris'te ise adam kaçırma ve işkenceleri Muhaberat'ın desteğiyle yapmıştır. (Konumuz ifadeler olduğu için Sami'nin işkence yapılarak öldürülmesine burada değinmiyoruz.)

Bunu anladık da, ötekine ne oluyor? Ne yaptığının farkında değil mi, ya da kafası para otomatının atılan para kadar çalıştığı gibi mi çalışıyor?

Her durumda kimsenin hakkını yememek gerekir. Başkasının emeğiyle oluşturulmuş yazılı metinleri kullandığınız zaman onları teşekkür etmek usuldendir.

Mehmet Yavuz, bu nedenle, yayınladığı iddianamenin ve polis ifadelerinin oluşmasında katkısı olanlara teşekkür etmelidir.

İstanbul Birinci Şube Müdürlüğü'ne ve Sıkıyönetim Savcılığı'na teşekkür ederiz. Onların çabaları olmasıydı, bu yazı ortaya çıkamazdı."

denilmeli...

Kimsenin hakkını yememek gerek...

Yapılan işin zorunlu sonucu, işkencecilere teşekkür edilmesidir. İfadelerde ve iddianamede yer alan "gerçekleri" ortaya çıkardıkları için onlara teşekkür edin...

Yaptığınız işin bu tarafı eksik kalmıştı, tamamlayıverin...

Hasan Balcı bir ara "hayatımda bu kadar kalitesiz insanlar görmedim" demişti.

Haklıymış...